

Spm. nr. S 1072

Til justitsministeren (17/1 96) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil regeringen skærpe straffene for ulovlig besiddelse af skydevåben?«

Begrundelse

Der er ingen tvivl om, at mange udlændinge har et helt andet forhold til brug af våben end danskere, og det har givet været medvirkende til de mange meningsløse drab og lemlæstelser, herunder mordet den 17. januar 1996 på en 26-årig pakistaner i København.

Der er således behov for at øge respekten for landets love i retning af skærpede straffe for våbenbesiddelse.

Svar (26/1 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Efter § 10, stk. 1, i lov om våben og eksplosivstoffer er straffen for bl.a. besiddelse af skydevåben bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år.

Fastsættelsen af straffen i den konkrete sag afhænger bl.a. af, om skydevåbenet er ladet, og om den pågældende er tiltalt for at være i besiddelse af skydevåbenet på bopælen eller på offentligt sted.

Straffen for ulovlig besiddelse af skydevåben på bopælen er i praksis som udgangspunkt bøde, mens der for ulovlig besiddelse af skydevåben med tilhørende skarp ammunition på offentligt sted normalt idømmes ubetinget frihedsstraf.

Hvis den pågældende ud over den ulovlige besiddelse af skydevåbenet tillige har anvendt våbenet ved overtrædelse af straffeloven, f.eks. § 252 om nærliggende fare for andres liv eller førlighed eller § 266 om trusler, er straffen normalt en ubetinget frihedsstraf, hvis længde afhænger af de konkrete omstændigheder i sagen.

Efter min opfattelse er strafferammen på fængsel i 2 år for ulovlig besiddelse af skydevåben tilstrækkelig rummelig. Der er således mulighed for, at retten for den blotte besiddelse af skydevåben kan idømme frihedsstraf, der udmåles under hensyn til de konkrete forhold i sagen. Jeg har derfor ikke planer om at søge

straffen for ulovlig besiddelse af skydevåben skærpet.

Spm. nr. S 941

Til justitsministeren (8/1 96) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Ager ministeren at stille forslag om at ændre navneloven, så en ægtefælle i et ægteskab indgået ved ikkedanske vielsesmyndigheder får samme mulighed for at tage den anden ægtefælles navn uden at skulle betale et gebyr på 3.000 kr.?«

Begrundelse

Det virker stødende, at et par, som indgår ægteskab uden medvirken af en dansk myndighed, skal betale et gebyr på 3.000 kr., hvis de vil gøre brug af lov om personnavnes bestemmelser i § 4 om at få ægtefællens efternavn. Bestemmelsen virker overraskende på de fleste, og mange gange opdages det først ved et tilfælde, at ægtefæller ikke har fået den ønskede navneændring accepteret, og at der kræves et sådant gebyr.

Svar (25/1 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ifølge navnelovens § 17 a skal der betales 3.000 kr. til statsamtet for udfærdigelse af navnebevis.

Reglerne om gebyr for udfærdigelse af navnebevis blev indført i 1989 som led i finanslovaftalen for 1990 på baggrund af forslag fra den daværende regering. Ved udformningen af gebyrreglerne har man fulgt det princip, at de, der får udfærdiget navnebevis, også bør bidrage til omkostningerne derved. Der blev endvidere lagt vægt på, at reglerne om gebyr skulle være enkle at administrere, og der blev derfor ikke indført dispensationsmulighed.

Navneloven fra 1981 hviler på en forudsætning om, at navneændring ved anmeldelse til ministerialbogen kun er mulig i tilfælde, hvor den, der ønsker navneforandringen, har en umiddelbar adkomst til navnet og denne adkomst kan konstateres ved at undersøge ministerialbogen. I alle andre tilfælde skal navneforandring ske ved navnebevis, og der skal betales gebyr for sagsbehandling.